ב'ה

לעבן מיט דער צייט

געדאנקען אויף דער פרשה פון דער וואך
פאר קינדער און יוגנט
לויט די שיחות
פון ליובאוויטשער רבי'ן

פרקי אבות

פרק ראשון
פרק שני
פרק שלישי
פרק רביעי
פרק חמישי
פרק שישי

פרק ראשון

אין דער הקדמה צו פרקי אבות זאגן מיר "כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב". אין דער ערשטער משנה שטייט "משה קיבל תורה מסיני". מסכת אבות לערנט מען דאך אין די שבתים צווישען פסח און שבועות, ווי א הכנה צו מתן תורה. [און אויך במשך די שבתים פון זומער]. דער אנהויב פון דער הכנה איז צו פארשטארקן אהבת ישראל, און דאס איז מרומז אין די צוויי דערמאנטע משניות.

מען קען דאך טענה'ן, צו וואס זאל איך אפגעבן מיין צייט אויף יענעם, פאר דער צייט קען איך דאך בעסער זיצן און לערנען? אויף דעם איז די אנווייזונג, כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא. מען קען ניט וויסן ווער עס איז העכער, עס קען זיין אז יענער איז העכער פון עם. עולם הזה איז דאך א עולם הפוך - א פארקערטע וועלט - מיינט ער אז ער איז העכער פון יענעם און מאכט חשבונות אז עס איז ניט כדאי צו אפגעבן זיך מיט יענעם. עולם הבא איז א עולם ברור - קלארע וועלט - דארט קען זיך גאר ארויסווייזען פארקערט.

אלע אידן מיט וועלכע ער האט צו טאן, האבן זיכער א חלק לעולם הבא. יענעם דארף מען דאך *אלעמאל* דן זיין לכף זכות. אויף עם אליין קען זיין א שאלה. עס איז דאך על כל פשעים תכסה אהבה.

דער דין איז אז אויב א תלמיד איז גולה ווייל ער האט געהרג'ט א מענטשן בשוגג, איז מגלין רבו עמו, דארף זיין רבי אויך גיין אין גלות לערנען מיט עם. אויב ער וועט מקרב זיין יענעם און לערנען מיט עם, וועט ער ווערן זיין רבי. עס קען דאך זיין אז ער וועט זיין אין גיהנום און זיין תלמיד וועט זיין אין גן עדן. וועט דער תלמיד טענה'ן "איך קען ניט זיין אן מיין רבי". וועט מען עם ארויסנעמען פון גיהנום און אוועקזעצן אין גן עדן. קומט אויס אז יענער וועט עם אפצאלן אין עולם הבא פאר א טובה וואס ער טוט עם יעצט.

די צווייטע משנה לערנט אונז אז דאס וואס ער העלפט יענעם איז ניט "כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה". נאר ער טוט עס בכחו של משה וואס אוהב ישראל הי', ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים כו' ביז רבותינו שבכל דור ודור, אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא.
(לקו"ש ח"א ע' 262)

Back to "Leben Mit Der Tzeit"

ב"ה

לעבן מיט דער צייט

געדאנקען אויף דער פרשה פון דער וואך
פאר קינדער און יוגנט
לויט די שיחות
פון ליובאוויטשער רבי'ן

פרקי אבות

[פרק ראשון](#)
[פרק שני](#)
[פרק שלישי](#)
[פרק רביעי](#)
[פרק חמישי](#)
[פרק שישי](#)

פרק שני

אין צווייטן פרק פון פרקי אבות דערציילט די משנה, אז רבי יוחנן בן זכאי האט געהאט פינף תלמידים און ער פלעגט אויסרעכענען דעם שבח פון יעדערן פון זיי. ווייטער דערציילט די משנה אז ריב"ז האט געזאגט צו אט די תלמידים "צאו וראו איזו היא דרך טובה שידבק בה האדם" (גייט ארויס און זעט וועלכע איז די גוטע וועג, וואס אין איר זאל זיך א מענטש באהעפטען), און יעדערער פון די תלמידים האט אנגעוויזן אויף דעם וועג וואס פירט צו, צו וואס ער איז מיט עם געלויבט געווארן.

דער שבח מיט וועלכן ר' שמעון בן נתנאל איז געלויבט געווארן איז "ירא חטא", און די וועג וועלכע ער האט אנגעוויזן איז "הרואה את הנולד". דערפון איז פארשטאנדיק אז "הרואה את הנולד" איז די וועג צוצוקומען צו ווערן א "ירא חטא".

בשעת דער יצר הרע רעדט איין א מענטשן צו טאן אן עבירה, ווייזט ער עם דעם גוטסקייט און געשמאק פון דער עבירה. ווי מיר געפינען ביים ערשטן חטא, אז "ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים וגו'". בכדי צו באקעמפען דעם יצר הרע דארף מען זיין א "רואה את הנולד". מ'דארף פאראויסזען וואס פון דער עבירה וועט ארויסקומען. כאטש אז "נופת תטופנה שפתי זרה", אז בעת מעשה איז די עבירה זיס און געשמאק, איז אבער "ואחריתה מרה כלענה", דער סוף פון דער עבירה איז ביטער. דורך דעם וואס ער זעט וואס עס קומט ארויס פון די עבירה ווערט ער א ירא חטא.

דער טייטש פון "ירא חטא" איז אז ער האט מורא פאר דעם חטא אליין. ניט נאר ער האט מורא פון דעם עונש וואס ער וועט קריגן פאר'ן טאן די עבירה, נאר ער האט מורא פון די עבירה אליין. דורך דעם וואס א איד טוט אן עבירה ווערט א חסרון אין זיין פארבינדונג מיט'ן אויבערשטן. (חטא אין תנ"ך איז מלשון חסרון).

בשעת מען האט נאר מורא פון דעם עונש, היט מען זיך אמאל ניט פון טאן די עבירה. מען באטראכט זיך אז די עבירה איז זיס און געשמאק יעצט, און דער עונש איז ערשט שפעטער. אויך טראכט ער אז ער וועט שפעטער תשובה טאן. אבער בשעת מען פארשטייט די

טייערקייט פון צו זיין באהאפטן מיט'ן אויבערשטן, און אז מען טוט אן עבירה פעלט אין זיין צוגעבונדענקייט, טוט ער ניט די עבירה.

דאס זאגט ר' שמעון בן נתנאל: אויב מען פארשטייט וואס קומט ארויס פון אן עבירה, ווערט מען א "ירא חטא", מען האט מורא פון דעם חטא אליין.

(לקו"ש ח"ד ע' 1198)

Back to "Leben Mit Der Tzeit"